

نقد قانون نظارت بیمه ای در کشور چین

پژوهشگاه علوم انسانی و مطالعات فرهنگی
پرتال جامع علوم انسانی

ترجمه : کلرمان حیات خللی

دانشجوی رشته مدیریت بازرگانی - دانشگاه تهران

چارچوب قانونی

کرد. تنها تأمین کننده بیمه در آن زمان، شرکت بیمه ملی خلق چین (PICC) بود که به بیمه بین المللی مرتبط به تجارت محدود بود. در فرایند اصلاحات

بیمه بین سال های ۱۹۵۹ و اصلاحات سال ۱۹۷۹ نقش تعیین کننده ای را در اقتصاد بازی

اقتصادی، بیمه به عنوان عنصر بالقوه سهیم در رشد اقتصادی شناخته شد.

در سال ۱۹۸۸ شرکت های بیمه ای مبتنی بر مالکیت ستو (SOE) اجازه به چالش کشیدن حق انحصاری (PICC) را یافتند و از سال ۱۹۹۲ نیز بیمه گران خارجی جهت فعالیت مجوز کسب کردند. از هنگام گشایش بازار در اواخر ۱۹۸۰ فقط تعداد اندکی از شرکت های بیمه ای در سرمایه گذاری نامناسب و مبتنی بر ریسک، نظیر وام های رده پایین شرکت ها، سرمایه گذاری ها در سهام سرمایه مبتنی بر کیفیت ضعیف و بورس بازی اموال غیر منقول مشغول بودند. تعدادی از شرکت های بیمه ای مبتنی بر مالکیت ستو (SOE) هم دارای کمبود تخصص در مورد سرمایه گذاری داخلی بودند.

قانون بیمه ای جدیدی در سال ۱۹۹۵ ارائه شد و ضمیمه های بعدی آن، دارای هدف مشترک وضع مقررات بیشتر در مورد بازار بیمه در حال رشد و ارتقاء آن بود. کمیسیون نظارتی بیمه چین (CIRC) که مستقیماً به هیئت دولت گزارش می داد، در اکتبر ۱۹۹۸ تأسیس شد.

در فاز بعدی توسعه، بخش بیمه ای نقش مستقل تری را در سیستم مالی بازی کرد. شرکت های بیمه ای به مرقع به عنوان بازیگران اصلی در بازارهای سرمایه داخلی ظاهر شدند. علاوه بر ارائه خدمات پوششی مرسوم، بخش بیمه ای نقش مهمی را در پرداخت های بازنشستگی و بیمه تکمیلی

خصوصی سلامت بر اثر اصلاحات اخیر در یافتن راهشان در مقابل بیمه اجتماعی دولتی بازی می کند. تقویت رقابت های راهبردی و فنی در شرکت های بیمه ای، مستلزم توانمندسازی بخش بیمه ای جهت ایفای این نقش کامل به شیوه ای معقول، نظام مند و کارآمد است.

در دیگر فعالیت های مالی، دو بخش جهت تقویت چارچوب نظارتی و نهادی بیمه وجود دارد. اولاً توانایی ها و مهارت های ناظر باید افزایش یابد. ثانیاً، سیستم های اداره شرکت های بیمه ای، شامل سیستم های مدیریت ریسک و استانداردهای حرفه ای باید ارتقاء یابد.

تقویت استانداردهای توانایی پرداخت دیون (توانگری)

مرکزیت توجه هر هیئت نظارتی تعیین توانایی پرداخت دیون شرکت های بیمه ای است که به آنها مجوز داده می شود. یکی از ابعاد توانایی پرداخت دیون کفایت سرمایه است. تحت قانون مصوب ۱۹۹۵، دولت در اروپای غربی به جای سیستم سرمایه مبتنی بر ریسک استفاده از حاشیه سود توانایی پرداخت دیون را تصویب کرد.

توانایی سیستم پرداخت دیون در اداره کردن آسان تر است. تا وقتی که سیستم های ارزشیابی مبتنی بر آمارگیری و حسابداری شفاف، و سیستم های مدیریت ریسک داخلی بهتر متداول

استفاده از ارزشیابی های اکچوئری مؤثر جهت تخمین ذخیره های مطالبات آینده در بیمه غیر زندگی می باشد. فقدان محاسبات نرخ بیمه در چین و استلزام به مشورت با اکچوئری مقامات نظارتی خارجی یا آوردن متخصص از شرکت های مشورتی بین المللی اکچوئری می باشد.

مشکل جدی در رابطه با توانایی پرداخت دیون در سال های اخیر در تعداد اندکی از شرکت های بیمه زندگی چینی به وجود آمده است.

در اوایل و اواسط سال ۱۹۹۰ تعداد محدودی از شرکت های بیمه زندگی قراردادهای بیمه زندگی با ضمانت نامه های نرخ بهره بلند مدت صادر کردند در حالی که در همان زمان نرخ بهره در بازار بالا بود.

در طی نیمه دوم سال ۱۹۹۰ نرخ های بهره شروع به تنزل کردند، به طوری که بعید بود سرمایه گذاری های صورت گرفته نرخ بازگشتی نسبت به این ضمانت نامه ها نرخ بهره را به دست آورند. در یک یا دو مورد پیش بینی شد که سرمایه موجود قادر نیست این تفاوت پیش پرداخت دارائی را پوشش دهد. بنابراین این امر امکان پذیر است که شرکت های بیمه زندگی بتوانند تحت سناریو نرخ بهره که غیر معقول هم نیست، از لحاظ فنی ورشکسته شوند. این ریسک نرخ بهره منبع اصلی ناتوانی در پرداخت بدهی برای شرکت بیمه زندگی است.

باشند، ابقا سیستم توانایی پرداخت دیون مناسب است. حداقل سطوح حاشیه های توانایی پرداخت دیون در چین، نسبت به اروپای غربی برای رشته های زندگی و غیر زندگی بیشتر است، که این امر امیدوار کننده می باشد. اما توانایی پرداخت دیون مستلزم مواردی بیش از کفایت سرمایه است. توانایی پرداخت دیون به درآمد حق بیمه، قراردادهای بیمه اتکایی معتبر، روش های ذخیره گیری مناسب و تطبیق مناسب ریسک دارایی ها و بدهی ها بستگی دارد.

به علت نرخ شکنی در بیمه غیر زندگی از اواسط ۱۹۹۰، CIRC برای بیشتر طبقات بیمه ای کمترین حق بیمه را تعیین کرد.

این مورد تا وقتی که بازار رشدی داشته باشد، به عنوان یک خط مشی کوتاه مدت قابل قبول است. اما این امر مستلزم وجود یک مقام نظارتی با داشتن اطلاعات آماری کافی جهت تعیین نرخ ها می باشد که تاکنون این مقام به وجود نیامده است. علاوه بر این، سیستم قیمت گذاری جاری به طور مناسب تفاوت بین ریسک های خوب و بد را نشان نمی دهد. بنابراین درجه بالاتری از کمک هزینه متقابل بین مشتریان وجود دارد و این مورد انگیزه های مصرف کنندگان را کاهش داده و باعث محتاط تر شدن آنها می شود، یعنی این خطر اخلاقی را در برنامه های بیمه ای افزایش می دهد.

بعد دیگر نظارت فنی که مستلزم تقویت

چنین شرایطی در چین نیز منحصر به فرد نیست. مسائل مشابه در طی سال ۱۹۹۰ در ژاپن و برخی از کشورهای اروپایی نظیر UK پدید آمد. از این تجربه درس های متعددی می توان آموخت. به عنوان مثال، مقام نظارتی باید ضمانت نامه های نرخ بهره را که توسط شرکت های بیمه زندگی عرضه می شود از نظر اینکه انتظارات نرخ بهره بلند مدت غیر معقول نباشد، کنترل کند. و یا مثالی دیگر، بیمه زندگی باید به وفق دادن با مدل های مدرن دارایی - بدهی جهت اندازه گیری و کنترل ریسک های نرخ بهره تشویق شوند. همچنین، دولت باید انتشار اوراق قرضه بلند مدت را توسعه دهد.

علاوه بر این، یک سیستم کامل نظارتی بیمه باید در صورت ورشکسته شدن شرکت بیمه دارای پشتوانه باشد. یک روند رو به رشد جهانی در مورد طرح ضمانت نامه یا وجوه پشتیبانی وجود دارد که به مصرف کنندگان اطمینان خواهد داد در صورت ورشکستگی شرکت بیمه، ضرر نمی کنند. این طرح ها معمولاً در تمامی شرکت های بیمه شکل مالیات را به خود گرفته اند. البته چنین طرحی در چین وجود ندارد.

شاید بتوان گفت مناسب ترین مکان برای شروع، تعیین فردی نرخ حق بیمه برای بیمه اجباری یعنی مسئولیت مدنی در قبال اشخاص ثالث، بیمه اتومبیل و بیمه حوادث شخصی برای مسافران است مشروط به اینکه مورد اخلاقی قوی برای دولت جهت

ضمانت تحویل هنگامیکه بیمه گذار تقاضای خریداری بیمه می کند، باشد.

قانون سیاست های سرمایه گذاری بیمه گران

در آغاز سرمایه گذاری شرکت های بیمه محدود بود، اما با آسان کردن تدریجی، میزان سرمایه گذاری ها در حال گسترش است. قانون ۱۹۹۵ سرمایه گذاری های شرکت های بیمه زندگی و غیر زندگی را به سپرده های بانکی و اوراق قرضه دولتی محدود کرد.

سرمایه گذاری های دیگر نیز مستلزم تصویب توسط هیئت دولت بود. مقامات نظارتی به این نتیجه رسیدند که شرکت های بیمه با کمبود متخصص جهت تنوع بخشیدن فعالیت ها در این نواحی مواجه هستند. با نرخ های بهره در حال سقوط و پیچیده تر شدن بازار بورس در نیمه دوم ۱۹۹۰ مقررات سرمایه گذاری تا اندازه ای فضای بازتری را ایجاد کرد.

با اجازه مقامات نظارتی، شرکت های بیمه توانستند ۵ درصد از کل دارایی هایشان را در قالب وجوه بسته، سرمایه گذاری کنند. اما آنها اجازه سرمایه گذاری مستقیم را در بازار بورس پیدا نکردند.

سقف ۵ درصد به ۱۰ درصد و ۱۵ درصد برای شرکت های منتخب در اواخر سال ۲۰۰۰ افزایش یافت. مضاف بر این، شرکت های بیمه جهت

کمک به توسعه بازار بدهی (وام) شرکت، اجازه سرمایه گذاری در اوراق قرضه ای که توسط دولت های مرکزی یا ایالتی تضمین می شوند را یافتند. مشروط بر این که آنها حداقل دارای درجه بندی AA⁺ باشند.

رفع محدودیت های سرمایه گذاری به شرکت های بیمه، اجازه کسب نرخ های بازگشت رقابتی بیشتر را خواهد داد، و بدین ترتیب پس اندازهای بلند مدت را تشویق می کند.

با این همه، اتصال سیاست های سرمایه گذاری قابل انعطاف به استحکام احتیاطی و قابلیت مدیریت ریسک شرکت های بیمه امری ضروری است. فقط شرکت هایی با سرمایه و سپرده های بالا هستند که به طور چشمگیری بالاتر از حداقل نیازمندی ها قرار دارند و از لحاظ مالی، ضمانت نامه هایی با نرخ بهره بالا در نیمه دوم ۱۹۹۰ آنها را تضعیف نکرد که باید به آنها اجازه دنبال کردن سیاست های سرمایه گذاری انعطاف پذیری داده شود.

همچنین هیچ دلیلی برای منع سرمایه گذاری مستقیم در بازار بورس، با تصریح این موضوع که شرکت بیمه دارای رقابت سرمایه گذاری داخلی می باشد یا می تواند از طریق منبع یابی خارجی این سرمایه گذاری ها، شرکت هایی با تخصص مدیریت وجوه تربیت کند، وجود ندارد.

انعطاف پذیری بیشتر جهت سرمایه گذاری خارجی ها اجازه تطابق هر چه موثرتر دارایی ها و بدهی های جاری برای شرکت های بیمه، جهت کار مستقیم و بیمه اتکالی آنها را می دهد و برای شرکت های بیمه زندگی این امر تعادل ریسک / بازده را برای سپرده گذاران بلند مدت افزایش می دهد.

بیمه اتکالی و گسترش کارآ تر ریسک

سیاست مشخصی جهت تقویت قابلیت بیمه اتکالی ملی وجود دارد.

مقررات موجود ایجاب می کند که ۲۰ درصد حق بیمه ناخالص دریافتی توسط تمامی شرکت های بیمه به شرکت بیمه اتکالی تحت مالکیت دولت، یعنی شرکت بیمه اتکالی چین پرداخت شود و سپس حداقل ۱۰ درصد بعدی باید به بازار بیمه اتکالی داخلی عرضه شود.

این خط مشی اجباری واگذاری های بیمه اتکالی به بیمه اتکالی انحصاری دولت در بسیاری از بازارهای به وجود آمده در گذشته، ادامه یافت. اما این امر با گذشت زمان خاتمه یافت که فقدان سرمایه و قیمت گذاری فنی نامناسب و متخصص مدیریت ریسک کمترین آن نیست. اجبار تبلیغاتی جهت گسترش ریسک عمده بر مبنای نرخ ارز به صورت بین المللی حتی در کشورهای بزرگ به خوبی شناخته شده است.

و با آگاهی فنی، مشکل قیمت گذاری را حل می کند.

افزایش استانداردهای نظارتی شرکت و خودتنظیمی

در بیشتر سیستم های نظارتی در تمامی دنیا، تلاش های در حال رشدی توسط دولت ها جهت تفویض مسئولیت برای نظارت به خود شرکت ها از طریق ارتقاء بهتر نظارت شرکت وجود دارد. تحت قانون بیمه، اختیاراتی به مقامات مدیریت عالی در شرکت های بیمه داده شده است.

این اختیارات بر مبنای پیشرفت می تواند سالانه مورد تجدید نظر قرار گیرد. مضاف بر این، شرکت های بیمه در اشتراک با شرکت های دیگر چینی دارای کمیته های نظارتی و مدیریت اجرایی هستند و باید گزارش دهند. تقویت مسئولیت های کمیته های نظارتی حرکتی رو به جلو و مثبت خواهد بود، با این ضرورت که کمیسیون فرعی حسابرسی باید مسئولیت حسابرسی ریسک را بر عهده بگیرد.

به طور کلی، انجمن های تجاری می توانند نقش مؤثری در خود تنظیمی در برابر بازار بیمه ایفا کنند، همانطوری که در بسیاری از کشورها نشان داده شده است. انجمن بیمه چین در نوامبر سال ۲۰۰۰ با عضویت تمامی شرکت های بیمه و با ساختار ناحیه ای تأسیس شد. اما مؤثرتر بودن انجمن

بازار بیمه اتکایی در هنگ کنگ تا اندازه ای از بیمه اتکایی پشتیبانی کرده است، اما این مقدار ناکافی است. از ۱۹۹۹ برنامه ای جهت استقرار قرارداد بیمه اتکایی در شانگهای تدوین شد که در آن شرکت های مهم بین المللی دعوت شدند، اما این برنامه تاکنون تحقق نیافته است. داشتن قرارداد بیمه اتکایی ملی با شرکت های دیگر تجربه امیدوار کننده ای نیست.

راه حل بهتر در این رابطه اجازه ورود بیشتر به شرکت های بیمه اتکایی خارجی در بازار ملی است.

خروج بالقوه حق بیمه اتکایی و پیامد از دست دادن ذخایر ارزی خارجی، می تواند از طریق حمایت شرکت های بیمه اتکایی جهت تطابق جاری بدهی های آنها که با دارائی های محلی که آنها تمایل به انجام آن در هر رویداد را خواهند داشت، می تواند کاهش یابد.

اجازه بیشتر به شرکت های بیمه اتکایی خارجی جهت کار کردن در بازار ملی نیز صلاحیت شرکت های بیمه مستقیم مبتنی بر مالکیت محلی را برای رقابت شرکت های سرمایه گذاری مشترک با شرکای خارجی بزرگ تقویت می کند. به همین دلیل است که بیمه اتکایی جانشینی برای سرمایه بیمه گر مستقیم می باشد

مستلزم توجه به تجربه و شیوه کار بهتر انجمن های تجاری بیمه ای خارجی است. انجمن های تجاری می توانند در زمینه های ذیل همکاری کنند:

ارائه سیستم های شفاف تر حسابداری، تبادل داده های آماری جهت امکان پذیر ساختن سیاست های قیمت گذاری موثق و دقیق، سیستم های مدیریت ریسک بهتر، و تعیین قوانین عملی بهتر برای خط مشی های سرمایه گذاری و مدیریت مطالبات.

ایجاد بازاریابی پاسخگو و فروش

حسوزه خاصی که نیازمند خود تنظیمی موثر است، بازاریابی بیمه ای می باشد. بیشتر محصولات بیمه ای در چین اغلب توسط کارگزاران نیمه وقت فروخته می شود که آنها بیمه را به عنوان کمک درآمد می فروشند. اگرچه نیاز نظارتی برای کارگزاران، دلالان و میانجی های دیگر جهت کار وجود دارد.

این حداقل شرایط می باشد، شرکت ها مستلزم تخصیص منابع بیشتر برای آموزش کارگزاران و کارکنان فروش هستند البته، نه فقط جهت بهبود رقابت فنی بلکه برای ارتقاء اصول اخلاقی نیز لازم است.

در بیمه زندگی باید توجه بیشتری به بهبود استانداردهای تبلیغاتی، به خصوص در هنگام ارائه عملکرد سرمایه گذاری ممکن آینده و سرمایه گذاری

گذشته صورت گیرد.

تبلیغات اغراق آمیز ممکن است در کوتاه مدت مفید باشد، اما می تواند به رشد آینده صنعت بیمه آسیب برساند زیرا مصرف کنندگان مایوس به محصولات ذخیره ای بلند مدت جایگزین روی می آورند و یا اینکه به کلی ذخیره نمی کنند، همچنین خود تنظیمی بیشتری باید توسط کارگزاران مستقل و دلالان از طریق استقرار سازمان های تجاری شان و یا از طریق به وجود آوردن افراد حرفه ای، با استانداردهای کار موثر همراه با مجازات های داخلی شان برای تخلف، صورت گیرد.

خودتنظیمی قوانین کیفی را تکمیل می کند و ممکن است دارای میزان مشابهی از بازدارندگی قوانین رسمی نباشد. اما چون از مسائل بالقوه مبتنی بر بازار است می تواند با سرعت بیشتر شناسایی شود.

ضمیمه

لازم است از آقای مایکل یو از شرکت بیمه چین (لندن) بابت کمک در امر جمع آوری اطلاعات تشکر کنم.

سیستم های سرمایه مبتنی بر ریسک در ایالات متحده، ژاپن و تعداد اندکی از کشورها به اجرا درآمده است. در بخش بیمه ای بحث پیرامون اینکه چه استانداردی از نقطه نظر احتیاطی موثر تر است وجود دارد. با این وجود واضح است

که سیستم حاشیه ای پرداخت دیون در اداره کردن آسان تر است.

مضاف بر این، CIRC اخیراً نیازمندی شرکت های تازه تأسیس جهت داشتن تسویه اولیه بالاتر از سطح سرمایه می باشد. در سال ۲۰۰۰ کمیته سرمایه مورد نیاز برای شرکت بیمه مبتنی بر مالکیت محلی به ۵۰۰ میلیون افزایش یافت، که در مقایسه با استانداردهای بین المللی بالا است.

واژگان کلیدی:

حد توانگری، سیاست سرمایه گذاری، استانداردهای نظارتی

منبع:

Peresented by: Jery dicnson, International association of Insurance Supervision

پژوهشگاه علوم انسانی و مطالعات فرهنگی
پرتال جامع علوم انسانی